

ffeligheder af den Grund, at de sætte deres Børn i Skoler, som Kjøbenhavns Kommune anerkjender. Jeg tænker mig ogsaa, at Forholdet en Gang vil kunne ordnes paa den Maade, at saavel Petri Menighed som Petri Skoler, hvad der vel ogsaa er Meningene, gaa over til at blive en blandet Menighed og blandede Skoler, hvori begge Sprog trives, hvorved ogsaa Kjøbenhavns Mangel paa Kirker vilde blive noget afhjulpen. Hvorvidt den ærede Indenrigsminister herom vil henstille Noget til sin Kollega Kirkeministeren, skal jeg ganske lade være hans egen Sag. Sluttelig skal jeg kun gjøre Undskyldning for, at det Bilag, som ledsager Betænkningen, ikke er kommet tilstede ad regelmæssig Veie. Da Udvalgets Betænkning skulde udarbejdes ved Slutningen af Juleferien, kom jeg som Ordfører i Tvivl om, hvorvidt Forholdene ved Petri Skole, som for mange Aar siden havde været mig tilstrækkelig bekendte, ikke mulig vare forandrede i Mellemtiden, og jeg ansaa det da for rigtig at faae dette oplyst, inden jeg skrev Betænkningen. Men i den Tro, at det vilde tage for lang Tid at faae en officiel Udtalelse fra Indenrigsministeriet, tyede jeg til Magistratens Bevillie, — jeg erkjender jo, at den ikke var forpligtet til at give mig nogen Meddelelse i saa Henseende, — og bad den om en saadan. Jeg troede, at Magistraten vilde have meddelt mig de søgte Oplysninger brevi man, som man siger, eller med et Par Ord, men Magistraten fandt det rigtig at indhente Skoledirektørens Erklæring, og da denne var afgiven og tilstillet Udvalget til fri Afbenyttelse, fandt jeg det rigtig, at den som Bilag ledsage Betænkningen; men jeg erkjender, at den Veie, ad hvilken Bilaget er bragt tilveie, ikke er den regelmæssige. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til det ærede Thing.

Indenrigsministeren (Steel): Det Par Hensillinger, som Udvalget har gjort til det ærede Thing og Ministeren, give mig Anledning til nogle faa Bemærkninger. Naar det ærede Udvalg har fundet, at saadanne Erklæringer over Ansøgninger om Indfødsret, som udstedes af private Mænd, hvortil ogsaa maa henføres enkelte Medlemmer af et Sogneraad, for saa vidt det ikke er Formanden, der har udtædt Erklæringen paa Sogneraadets Vegne, — rettelig bør verificeres af en Dvrighedsperson eller vedkommende Sognepræst, saa kan Ministeriet deri være fuldkommen enig og finder ogsaa, at der er ffjellig Grund til at følge en saadan Fremgangsmaade i de Tilfælde, hvor de vedkommende Erklæringer have en virkelig Betydning for den paagjældende Sag, altsaa navnlig, hvor der ikke haves anden Oplysning om Punkter af Bigtighed, s. Ex. om den Paagjældendes Ophold i Landet, hans Hæderlighed o. dsl. Hvor derimod disse Punkter og i det Hele de Forhold, der have Indflydelse paa den Paagjældendes Afgang til at faae Indfødsret meddelt, i Forveien

ere oplyste gennem Dvrighedsattester eller kommunale Myndigheders Erklæringer, og disse anbefalende private Vidnesbyrd saaledes kun ledsage Andragendet som noget mindre Nødvendigt, som noget Overflødig, turde det vel være, at der ikke er ffjellig Anledning til at indhente Dvrighedens Erklæring over de paagjældende Personers Habilitet. Jeg haaber ogsaa, at Udvalget vil være enig med Ministeren heri. (Ordføreren Ja!) Foraaavidt der særlig med Hensyn til Nr. 47 har været Tale om Erklæringer, der ikke ere blevne ansæte for fuldkommen tilstrækkelige, idet de vare givne af private Folk og en Sogneraadformand, skal jeg, skjøndt jeg er overbevist om, at jeg heller ikke i denne Henseende er i Uoverensstemmelse med Udvalget, tillade mig at bemærke, at Erklæringer, der udstedes af en Sogneraadformand paa Sogneraadets Vegne, ligesaa godt som de Erklæringer, der udstedes af Sogneraadet in pleno, maa have fuldstændig Gyldighed uden nogen Verifikation. De tages for gyldige i alle andre Forhold, og jeg antager heller ikke, at Udvalget i denne Henseende har en anden Opfattelse end min. Naar der udtales det Omisse, at hvor der ikke følger Studmaalsbog eller Opholdsbog med et Andragende, skulde der fremstafes Straffattester fra de forffjellige Jurisdiktioner, hvor den Paagjældende har opholdt sig i kortere eller længere Tid, vil jeg dog bemærke, at det kunde blive et meget vanskeligt og vidtløftigt Arbejde at staffe dem tilstede. I mange Tilfælde forholder det sig nemlig saaledes, at den Paagjældende, især i den første Tid, han har været her i Landet, har sørt, om jeg maa sige, en vagabonderende Tilværelse, navnlig naar han som Haandværksmand er kommen herind, og har arbejdet paa mange forffjellige Steder, inden han endelig har fastet Bo. Under saadanne Omstændigheder er det uoverordentlig vanskeligt, ja i Grunden næsten umuligt at staffe disse Attester tilstede. Jeg skal derhos bemærke, at dette Spørgsmaal allerede tidligere har været under Omtale; men dengang fandt man det ikke i Almindelighed nødvendigt at staffe saadanne Attester tilstede. Dette vil ses af den Betænkning, der blev afgiven af det Udvalg, som var nedsat i Samlingen i 1869—70 til Behandling af det da forelagte Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse; jeg vil med den ærede Formands Tilladelse citere et Par Bemærkninger, som ere gjorte af dette Udvalg. Det hedder nemlig i dets Betænkning: „Derimod maa Udvalget finde det noget overflødig, naar der med et Andragende af den kommunale Myndighed er indsendt Attester fra 3 Jurisdiktioner, i hvilke Vedkommende har opholdt sig, om, at han ikke har været tiltalt eller straffet. Den kommunale Myndighed maa for at anbefale et Andragende af den Art, hvorom der er Tale, have et Kjendskab til Andrageren, der gjør flige Attester overflødige, naar det ikke i et ganske særligt Tilfælde gjælder om at afkræfte et enkelt ugunstigt Rygte,